

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ**Γεγονότα**

529 - Ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός Α΄ εκδίδει τον Ιουστινιάνειο Κώδικα (θεμελιώδες έργο της νομικής).

1724 - Ο Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ παρουσιάζει για πρώτη φορά τα Κατά Ιωάννην Πάθη BWV 245 στο ναό του Αγίου Νικολάου στη Λειψία.

1790 - Ναυμαχία της Άνδρου. Ο Λάμπρος Κατσώνης χάνει 5 πλοία.

1827 - Ο Άγγλος χημικός Τζον Γουόκερ πουλά το πρώτο σπύρο τριβής, το οποίο εφηύρε ο ίδιος.

1906 - Εκρήγνυται ο Βεζούβιος και καταστρέφει τη Νάπολη.

1929 - Διεξάγεται στο γήπεδο του Παναθηναϊκού ο πρώτος επίσημος αγώνας της Εθνικής Ομάδας ποδοσφαίρου της Ελλάδας απέναντι στη δεύτερη ομάδα της Ιταλίας (αποτέλεσμα, 1-4).

1933 - Τίθενται σε ισχύ οι πρώτοι νόμοι κατά των Εβραίων στη Γερμανία, οι λεγόμενοι Νόμοι της Νυρεμβέργης.

1939 - Πραγματοποιείται η Ιταλική εισβολή στην Αλβανία.

1943 - Ο Ιωάννης Ράλλης ορκίζεται πρωθυπουργός της Ελλάδας στην εγκάθετη κυβέρνηση των γερμανικών κατοχικών δυνάμεων.

1994 - Γενοκτονία της Ρουάντα. Οι βιαιότητες κατά της εθνικής μειονότητας των Τούτσι ξεκινούν μετά την κατάρριψη του αεροπλάνου που επαιβaine ο τέως πρόεδρος Τζουβενάλ Χαμπιριμάντα. Τουλάχιστον 800,000 άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους σε διάστημα 100 ημερών.

Γεννήσεις

1841 - Αντώνιος Μπλιαράκης, Έλληνας γεωγράφος

1922 - Απόστολος Καλδάρas, Έλληνας συνθέτης

1939 - Φράνσις Φορντ Κόπολα, Αμερικανός σκηνοθέτης

1944 - Γκέρχαρντ Σρέντερ, Γερμανός πολιτικός

1952 - Δημήτρης Λάγιος, Έλληνας συνθέτης

1964 - Ράσελ Κρόου, Νεοζηλανδός ηθοποιός

1967 - Άρτεμις Γουνάκη, Ελληνίδα τραγουδοποιός

1971 - Γκιγιόμ Ντεπαρντιέ, Γάλλος ηθοποιός

Θάνατοι

1355 - Μαρία Παλαιολογίνα, βασίλισσα της Σερβίας

1614 - Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, Έλληνας ζωγράφος

1789 - Αμπντούλ Χαμίτ Α΄, Οθωμανός σουλτάνος

1888 - Ιωσήφ Μομφεράτος, Έλληνας πολιτικός

1917 - Σπυρίδων Σαμάρας, Έλληνας συνθέτης

1947 - Χένρυ Φορντ, Αμερικανός αυτοκινητοβιομήχανος

1982 - Σπύρος Αντωνιάδης, Έλληνας στρατιωτικός και πολιτικός

1986 - Νικόλαος Λούρος, Έλληνας ακαδημαϊκός και πολιτικός

1992 - Αντώνης Τρίτσης, Έλληνας πολιτικός

1994 - Γεώργιος Κυριακάκος, Έλληνας πολιτικός

1995 - Θανάσης Πετσάλης - Διομήδης, Έλληνας συγγραφέας

2000 - Άκης Πάνου, Έλληνας τραγουδοποιός

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Στους καυγάδες μεταξύ των κρατών για το δικαίωμα ψαρέματος στα θαλάσσια ύδατα, το Διεθνές Δικαστήριο αποδίδει κάποιου είδους δικαιοσύνη. Σε σοβαρότερες διενέξεις, τα πράγματα δυσκολεύουν, όπως στη διένεξη Αυστραλίας και Τιμόρ για το πετρέλαιο, αλλά και πάλι ένα μικρό κράτος έχει κάποιες πιθανότητες να δικαιωθεί.

Ο νόμος της ζούγκλας στις σχέσεις των κρατών

Στο προηγούμενο σημείωμα είπαμε πως τις σχέσεις των κρατών μεταξύ τους, τις διέπει ο νόμος της ζούγκλας. Ο νόμος του δυνατό. Μπορούν να εκβιάζουν και να εκμεταλλεύονται τα αδύναμα κράτη και από πάνω να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη με τέτοιο τρόπο που η εκμετάλλευση να φαίνεται για βοήθεια. Στο σημερινό μας σημείωμα, θα επικεντρωθούμε στη συζήτηση της ιδέας που λέει πως για να υπάρξουν αποδεκτοί διεθνείς κανονισμοί που να ρυθμίζουν τις διαφορές μεταξύ των κρατών, ώστε να αποφεύγεται η βία, χρειάζεται όλα τα κράτη να καταθέσουν την κυριαρχία τους. (δηλαδή το δικαίωμα να αρνούνται την υπακοή στους κανονισμούς αυτούς όταν αυτοί δεν είναι υπέρ των συμφερόντων τους). Όπως π.χ. οι πολίτες κάθε μοντέρνου κράτους επαφίενται στους κανόνες των δικαστηρίων της χώρας τους, και δεν παίρνουν οι ίδιοι το νόμο στα χέρια τους. Εάν λοιπόν (σύμφωνα με αυτό το επιχείρημα) τα κράτη παραδώσουν το δικαίωμα της κυριαρχίας τους σε διεθνή οργανισμό επίλυσης διενέξεων και κρίσεων, οι σχέσεις των κρατών θα είναι καλύτερες διότι θα αποφεύγονται οι εντάσεις και οι πόλεμοι. Δεν θα παίρνουν τα κράτη το νόμο στα χέρια τους, αλλά θα εμπιστεύονται τον διεθνή νόμο που θα κυβερνά. Αυτή βέβαια είναι μια ιδανική ιδέα η οποία στην πράξη όπως γνωρίζουμε αλλού αποδίδει και αλλού όχι. Στους καυγάδες μεταξύ των κρατών για το δικαίωμα ψαρέματος στα θαλάσσια ύδατα, το Διεθνές Δικαστήριο αποδίδει κάποιου είδους δικαιοσύνη. Σε σοβαρότερες διενέξεις, τα πράγματα δυσκολεύουν, όπως στη διένεξη Αυστραλίας και Τιμόρ για το πετρέλαιο, αλλά και πάλι ένα μικρό κράτος έχει κάποιες πιθανότητες να δικαιωθεί. Όμως σε άλλες περιπτώσεις όπως π.χ. στην τελευταία πτώχευση της Ελλάδας, η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν αντιμετωπίστηκε εκ μέρους της Ευρώπης η κρίση αντικειμενικά, αλλά μόνο προς το συμφέρον των δανειστών, αφήνοντας την ελληνική κοινωνία και ιδιαίτερα τα φτωχότερα στρώματα στο έλεος της χρεοκοπίας. Το ίδιο συμβαίνει και με το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, το οποίο

όπως είπαμε στο προηγούμενο άρθρο, εξυπηρετεί τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, γιατί ενώ δικάζει τους αντιπάλους της υπερδύναμης, αυτή εξαιρείται από κάθε έλεγχο για τα δικά της εγκλήματα.

Το θέμα δεν είναι ότι η παράδοση του πατριωτισμού προάγει ένα πατοδύναμο συναίσθημα που αρνείται την αντικειμενική διαιτησία. Το πρόβλημα είναι ότι τα μεγάλα κράτη χρησιμοποιούν το επιχείρημα της διαιτησίας, αλλά το διαχειρίζονται όχι πάντα δίκαια, και ποτέ σε βάρος των δικών τους συμφερόντων. Αυτό σημαίνει ότι στην εποχή μας, τόσο η επίκληση της Δημοκρατίας, όσο και της Διεθνούς Διαιτησίας, υποκρύπτει μεγάλη υποκρισία. Είδαμε πως η Δύση έχει αντιμετωπίσει το θέμα της Κύπρου. Η Κύπρο αποτελεί στ' αλήθεια μian ανορθογραφία στη νέα Ευρώπη, όχι όμως για λόγους που θα έκαναν τις Βρυξέλλες να νοιαστούν. Η Κύπρο, αν και είναι μέλος της Ε.Ε., μεγάλο τμήμα του νησιού κατέχεται εδώ και χρόνια από έναν ξένο στρατό. Και έχει εμφυτευθεί εκεί, ένας πληθυσμός εποίκων, μεγαλύτερος συγκριτικά από τον αριθμό των Εβραίων εποίκων της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη, χωρίς αυτό να ξεσηκώνει ούτε την πιο αμυδρή διαμαρτυρία από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ή την Κομισιόν. Και όπως ξέρουμε από τα εδάφη της Κύπρου έχουν αποσπασθεί - όχι σε καθεστώς ενοκίσεως, αλλά υπό αναγκαστική απαλλοτρίωση - θύλακες στρατιωτικών εγκαταστάσεων, μεγέθους τρεις φορές μεγαλύτεροι από την αμερικανική βάση του Γκουαντάναμο στην Κούβα, ελεγχόμενοι από ένα άλλο κράτος μέλος της Ε.Ε., τη Μεγάλη Βρετανία. Και τι να πει κανείς για την Παλαιστίνη και πως η μεγάλοι έχουν συμπεριφερθεί στον παλαιστινιακό λαό. Το Ουκρανικό ζήτημα είναι ακόμα ένα επεισόδιο στην ιστορία των σχέσεων ζούγκλας που διέπουν τα κράτη, και πως ο εθνικισμός, τον οποίον υποκριτικά οι μεγάλες δυνάμεις στηλιτεύουν, χρησιμοποιούν όταν πρόκειται αυτός να εξυπηρετήσει την παλαιά συνταγή του «Διαίρει και βασίλευε».

Την άλλη Παρασκευή, η περίπτωση της Ουκρανίας.